

avant...!

figueres 13 gener 1931 - n.º 9

periòdic d'esquerra

redac. muralla, 17, 3.ª, 1.ª

ordre i desordre

Fets recents han posat en voga aquèstes dues paraules, la seva pronunciació però, ha estat objectiva, buida i mancada de contingut. De contingut real i lògic.

Els uns produeixen desordres per incitar als altres a seguir l'ordre que ells fanàticament creuen que ha d'imposar-se amb motiu de les circumstàncies actuals.

Els altres, mecanitzats i inconscients de les seves accions - induïdes únicament per influència d'una moral postissa i d'una estructuració col·lectiva ben aliena a la seva individualitat psicològica - defensen un ordre que en el fons de la seva consciència han blasmat i repudiat mantes vegades.

Per tant, cal que garbellem els motius i les raons defingudament i potser observarem que qui vol l'ordre i quietud és un desordenat i en canvi qui ocasiona desordres obeeix a un sentiment, a una convicció, a una inquietud, a un ordre.

Recordarem, ací, que la veritat és sempre una sola, inestable, i de difícil concebir. Això que ahir no era veritat, avui ho és i demà potser tornarà a no ésser-ho.

Així l'ordenació establerta per l'home per tal de viure en societat, malgrat tot, és relativa i per tant els límits de l'ordre i del desordre estan propensos a fluctuació en tot moment.

Aquesta senzilla exposició volem que serveixi de pròleg al nostre parer sobre els fets que han suggerit aquest comentari.

Volem referir-nos als incidents que hi hagueren en el recent míting de la Unió Socialista de Catalunya al Teatre Municipal de la nostra ciutat i que gairebé impossibilitaren els parlaments dels oradors que s'havien presentat.

Els senyors Josep Xirau i Serra i Moret esperonats pels avalotadors feren una sincera i acurada exposició dels seus ideals - que propaguen per compliment d'un deure i no per profit propi segons declararen - al mateix temps que rendien comptes de la seva actuació que, - gairebé en tots els moments - els aparta dels homes que en el poder han falsejat les aspiracions que el poble necessita i vol que siguin complides.

La pressió constant d'aquests pertorbadors féu que els oradors d'aquest míting desviessin els seus parlaments vers ells i arribessin a glossar les seves qualitats i defectes, les condicions que posseeixen i que cal aprofitar-les en profit de la col·lectivitat, i les imperfeccions que arrossegueuen per manca de cultura adequada, les quals tenim el deure d'esmerilar i de cultivar a benefici de tots.

Ara bé, entre uns homes que posen la seva intel·ligència al servei dels explotats - amb tàctica equivocada o no - i els explotats mateixos que desconfien en no veure's solucionades les necessitats més peremptòries, hi ha una massa amorfa que cal convèncer.

Per aquesta massa amorfa fou més convincent i més impressionable a

full quinzenal

el reietó del sr. esteve

Aquell home tan gros que té cura d'executar les instruccions de la junta de la Mendicitat - i Protecció a l'Infància, recollia els donatius que cada any rep aquesta junta per portar a cap els projectes de la seva finalitat.

L'home gros entra a casa d'un senyor Esteve...

El gros. - Venia a ..

El Sr. Esteve; - Teniu... però digueu-me: ¿Perquè aquest any no es fa aquella fastuosa arribada dels tres reis, tanta alegria que portava?

El gros. - Jo no sé res. Em manen i obeeixo. Unicament sé que s'han consultat moltes persones per aquesta qüestió i veig que s'ha desistit de fer-la.

El Sr. Esteve. - (indignat) imbècils! aquests quatre ases que avui governen i que volen desfer-ho tot mereixerien que els tiressin al carrer i que ningú els ajudés.

El gros. - Home, del seu pensament deu haver-n'hi d'altres, puix sé que hi ha hagut senyors que han anat a reclamar els seus donatius.

El Sr. Esteve. - Es clar. ¿Quina culpa mereixen els infants dels canvis polítics?

El gros. - Oh! els infants no perderan res perquè els regals es faran igualment al Hospital com sempre, únicament es deixarà de fer la cavalcada.

El Sr. Esteve. - Cínics! jo que esperava amb daler aquest jorn d'optimisme, encara que passatger... ja que freturava veure aquella cavalcada simbolitzant l'abundància... jo que esperava treure la tristesa que ha envaït el meu cos des